

Вступне слово автора	4
----------------------------	---

РОЗДІЛ 1.

Пантеон України

Герої Небесної сотні з Тернопільщини:

Сашко Капінос. <i>Непохитний «Креміль»</i>	7
Устим Голоднюк. <i>Де козак – там і слава</i>	14
Василь Мойсей. <i>Нащадок повстанців</i>	19
Назарій Войтович. <i>Наймолодший із героїв</i>	23
Тарас Слободян. <i>Його зброєю була доброта</i>	28
Ігор Костенко. <i>Найкращий вікіпедист світу 2014-го</i>	32
<i>«Отче, благословіть... на смерть!»</i>	36

Герої війни на Сході України:

Віктор Гурняк («Гарт», «Олігарх»). <i>У серці: Бог, Україна, Свобода!</i>	39
Олег Міхнюк. <i>«Афганець»</i>	47
Маркіян Паславський («Франко»).	
<i>«Я мріяв стати справжнім українцем»</i>	52

РОЗДІЛ 2.

Гартовані у полум'ї Майдану

Петро Жовтовський («Чорний»). <i>Непереможний</i>	58
Олеся Жуковська. <i>Медсестра Майдану</i>	68
Євген Небикко. <i>Чарівник</i>	73
Володимир Пастушок. <i>Сотник Майдану</i>	
<i>«Пісня» – офіцер Нацгвардії</i>	77
Ліза Шапошник. <i>«Ми переможемо!»</i>	82
Валерій Чоботар («Гатило»). <i>«Кіборг» із серцем лицаря</i>	87
Петро Буряк («Пустельник»). <i>Капелан</i>	94
Ігор-Ярослав Антонюк («Бурій»). <i>Народжений вільним</i>	101
Роман Ванжула. <i>Пожжежник на Майдані</i>	108
Вікторія Романчук («Відьма»). <i>Золотокоса амазонка із Волинської сотні</i>	114
Микола Шевчук. <i>Художник-волонтер</i>	117
<i>Набат Михайлівського монастиря</i>	121

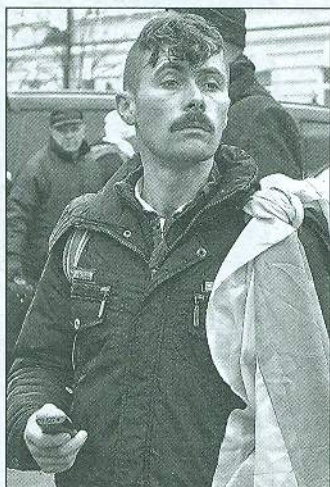
Розділ 3.

«І на оновленій землі...»

Дід Майдан	124
Чотирилапі герої	131
Чорнобилець	134
Дві сестри	138
І був ранок	141
Лист українському воїнові	126
Прапор України	146

Додатки	151
---------------	-----

Сашко Капінос

Сашко на Майдані

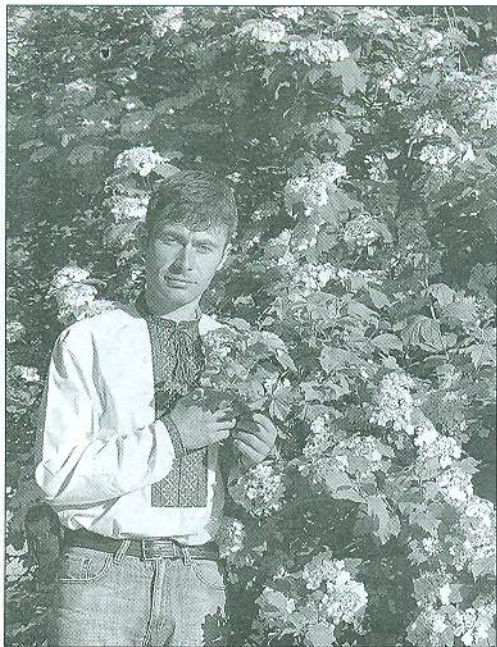
НЕПОХИТНИЙ «КРЕМІНЬ»

Гуркоче грім над Гострою горою. А матері здається, що то її син, тепер уже – один із небесних воїнів архангела Михайла – промовляє до неї з вишини.

«Не журіться, мамо! – ніби чує вона. – Я буду завжди з вами! У моїх піснях, у моїх справах, у голосі вільного грому! І завжди буду з Україною, яку любив понад мое життя! Я жив за законом: «Богові – душа, життя – Україні, а честь – для себе».

Гуркоче грім над Кременецькими горами, і мати велухається в нього, наче в слова свого сина...

Олександр Анатолійович Капінос (псевдо «Кремінь») народився 10 березня 1984 року в селі Дунаїв Кременецького району на Тернопільщині у дружній сім'ї, де поважали працю та народні традиції. Із золотою медаллю закінчив школу, із червоним дипломом – Львівський лісотехнічний інститут. Як один із кращих випускників, був на стажуванні в Польщі, потім два роки пра-

Калина біля хати

цював за контрактом на Вінницькому деревообробному комбінаті. Здавалося б: чого іще хотіти? Хлопець із села потрапив у велике місто, має високу зарплату, можливість зробити виробничу кар'єру... Та Олександра кликало рідне поле, вітер волі!

Залишив усе й поїхав додому. Разом із батьком, братом і чоловіком сестри почав займатися фермерством. Працював, не покладаючи рук. А у вільний час багато читав. Цікавився філософією, історією та культурою України, звичаями рідного народу. Коли йшов на якесь свято, брав неодмінно з собою зошит і олівець. Заспіває хтось маловідому народну пісню – Сашко одразу ж сідає біля нього, записує слова, запам'ятовує мелодію. Зібрав десятки українських народних пісень, стародавніх звичаїв...

«Ми, українці, маємо багату культурну спадщину, – говорив він. – Потрібно відродити те, що забулося, і передати, як неоціненний скарб, нашим нащадкам!»

Сестра допомогла Сашкові опанувати гру на баяні, самотужки навчився грати на гітарі та на бандурі (цей музичний ін-

струмент і зараз стоїть у його кімнаті під портретом Шевченка). Не раз сів на лавці біля криниці, грав і співав пісень свого народу. Всі, хто йшов вулицею, зупинялися і зачаровано слухали. Також, бувало, пізно ввечері, тяжко наробившись, уся родина спала, а Сашко до другої години ночі або читав книжки, або грав на бандурі. Де в нього та сила бралася? Адже о шостій ранку знову мусив йти із рідними до праці!

Мав великий талант організатора, вмів запалити цікавими ідеями усіх навколо себе. І у Вінниці, і в рідному Дунаєві, і в навколишніх селах – Савчинцях та Куликові – організовував народні свята для молоді, в яких брала активну участь і його сім'я, і друзі-однодумці. Люди добре пам'ятають Шевченківські дні, українські вечорниці, Різдво, свято Івана Купала, фестивалі української народної пісні, організовані невтомним Сашком Капіносом. Жодного дня в своєму житті він не прожив даремно. Горів, як факел.

Навчився у художника з Тернополя Ярослава Осадци мистецтва писанкарства, а потім разом із ним провів у школах сусідніх сіл майстер-клас для дітей із виготовлення української писанки. Розучивши з Інтернету забуті українські народні танці, разом із двоюрідною сестрою навчив їх танцювати молодь у своєму селі. Робив усе для відродження українських народних традицій. На противагу тогочасним керівникам держави, що відверто зневажали й топтали все українське!

Дуже любив сорочки-вишиванки. Одну йому вишила бабуся Ксеня – жовтим і блакитним на домотканому полотні. Мав потім кілька вишиванок, але та була для нього найдорожчою. Її взяв із собою на Майдан.

Якщо потрібна була його допомога, по першому дзвінку їхав туди, куди кликали. Влітку 2013-го працював волонтером у таборі для дітей-сиріт «Нове покоління» у Ворохті. Діти його дуже любили, бо вражав їх надзвичайною щирістю, життєрадісністю, дієвістю і патріотизмом. Навіть ті, хто ніколи не цікавився історією України, після розмов із Сашком та участі в його проектах почали відчувати себе українцями.

Надзвичайно захоплювався героїзмом українських повстанців Холодного Яру (20–30-і роки минулого століття) та воїнів УПА (40–50-і роки). Збирав спогади про свого легендарного земляка «Гармаша» – Гордія Загоруйка. Спорудив у рідному селі героя – Куликові – пам'ятник «Борцям за незалежність України».